

Sextonde söndagen i Treenighetstid

Den angelägnaste omsorgen – Liljorna på ängens söndag

1 Kung. 17:8-16; Gal. 5:25 – 6:10; Matt. 6:24-34; Ps. 86:2-7

I Guds; Faderns och Sonens och den Helige Andes namn.

Söndagens evangelietext utgör en del av Jesu bergspredikan; det längre av Hans tal i vilket han i en rad punkter går igenom (och skärper) lagen. I bergspredikan återfinns bland annat de s.k. *Saligprisningarna* där de mindre, fattiga och utsatta prisas saliga i förhållande till dem som i högmod upphöjer och förhäver sig. I sin predikan tar Han sig an sådant som är grundläggande för alla som vill göra Faderns vilja. I tre kapitel av Matteusevangeliet återges Hans ord om bl.a. 'rätt givande', 'rätt bön' och 'rätt fasta' för att så komma fram till dagens avsnitt om att vi inte skall göra oss några bekymmer.

Så lite ni tror! säger Han med eftertryck. Och: bekymra er inte.

Vad är det vår Herre, Jesus Kristus, vill få oss att förstå?

Idag önskar jag att du skall få en annan bild av dig själv; att du skall se dig själv på ett sätt du inte trodde var möjligt. Jag önskar att du skall inse din och hela mänsklighetens belägenhet.

Tänk dig Medelhavet. En båt fylld till bristningsgräns med frihetslängtande människor. Ett barn faller överbord och riskerar att hamna på botten; tyngd av mörker, hat, rädsla och ondska. En räddande hand sträcks ut till barnet som, utsatt och svag, trampar vatten för att hålla huvudet ovanför den vindpiskade vattenytan.

Där är du. Där är mänskligheten; ombord på en båt fylld med längtan. Där står, sitter och ligger vi skuldra vid skuldra. Tätt ihop reser vi som främlingar över okända vatten på vår pilgrimsfärd mot, vad?

När du kliver ombord på båten får du lära dig att det livet kostar. För ett liv ombord behöver du betala. Det kostar stora summor och det kostar värdighet. Och med den insatsen som krävs har du inte annat att göra än att inbilla dig att du litar på kaptenen. Men du vet inte var du kommer att angöra land, om ni angör land eller går under och landar på havets botten.

Nej, Medelhavet är inte bara en bild av idag. Barnet som faller överbord och tappar såväl greppet som hoppet är inte bara ett enda barn. De ombordvarande är mänskligheten.

Det är inte underligt att hopplösheten breder ut sig. Och när värdigheten är tagen ifrån dig av välmenande kaptener finns inte mer att förlora. Det outhärdliga livet ombord skjuts bort med hjälp av drömmar om kommande rikedom och materiell lycka. Och under tiden begås onämnbare handlingar bara för att klara innevarande timme och dag. I detta frågas bekymrat hur man skall klä sig och vad man bör äta för att vara lyckad.

Somliga orkar inte utan släpper taget. Några sjunker i glömskans hav. Vissa bärs av vågor för andra att se.

Och var är räddningen?

Så lite ni tror!

Så mycket vi människor tar i egna händer. Så mycket oordning våra handlingar resulterar i. Så blinda vi är som inte inser vår egen belägenhet.

Så lite vi har förstått av att det var av omsorg om oss; av kärlek till oss som Gud blev människa. Den största räddningsoperation som tänkas kan sjösattes för länge, länge sedan: Jesus Kristus. Det är han som är räddningen.

Den räddande handen som sträcks ut till dig i vattnet där du kämpar var gripbar redan innan du föll i. Den räcktes dig långt innan du gick ombord. Det var den handen som skapade dig.